

Eerder verschenen in de serie District Groningen

Corrupt

Kwaadaardig

Verraad

Ook van deze auteur

God en de Mammon

De serie RP-Westerlee
(16 delen)

Gas

Brave New Books

Eerste druk 2025
Coverfoto: Erik Moesker ©
ISBN: 9789465204208

Uitgeverij: Brave New Books (onderdeel van Singel Uitgeverijen, Amsterdam)
www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Geert Fokkens

Uit de serie

District Groningen

Gas

Hoofdstuk 1

Lammert Bultstra schoof zijn leeggegeten bord naar zijn vrouw. Tegen zijn tienjarige dochter die tegenover hem aan de keukentafel zat zei hij: “Eet eens door, je hebt je bord nog niet eens halfleeg.”

Zij trok een vies gezicht. “Ik hou niet van sperziebonen, pa.”

“Je zal ze toch moeten opeten,” mengde haar moeder zich in de discussie, “er is niets anders, hoor.”

Schouderophalend en met verongelijkte blik prikte Annelies in haar eten. “Je moet opschieten,” voegde haar moeder eraan toe, “anders mag jij de afwas doen.”

Bultstra stond op en liep de huiskamer in. Hij zette de televisie aan en bereidde zich voor op een rustige avond.

Daar had hij alle redenen voor; in het dorp Zuidbroek gebeurde er over het algemeen niet zo veel, vooral in de avond en de nacht.

Lammert Bultstra en Piet Burger waren de wachtmeesters van Zuidbroek. Burger was de oudste van de twee en hij was de posthuishouder. Hij woonde dus in het huis waarin het posthuis was gevestigd, die stond aan de Kerkstraat. Zelf woonde Bultstra in een vrijstaande woning aan de Klaas Woltjerweg.

Het was de dinsdag na Pasen. Burger had op Tweede Paasdag gewerkt en was daarom vrij. Bultstra had nu dienst en daar hoorde die avond en nacht ook de piketdienst bij. Om die reden had hij de politiebus op de oprit van zijn erf geparkeerd.

Tegen acht uur zette zijn vrouw een kop koffie voor hem op de salontafel. Op de televisie stond het Journaal op het punt van beginnen.

Ring! Ring!

Verbaasd nam Bultstra de telefoonhoorn op.

“Met Sietse, Lammert. Ik ben gebeld door de CMK.” Opperwachtmeester Sietse de Boer was een van de wachtcommandanten van de landgroep Scheemda waaronder ook Zuidbroek viel. “Er is een aanrijding op de hoek van de Kerkstraat en de Boslaan,” vervolgde die.

“Goed, ik ga even poolshoogte nemen,” zei Bultstra.

Hij legde de hoorn op de telefoon en kwam zuchtend overeind. “Ik hoop dat ik zo weer terug ben,” zei hij tegen zijn vrouw.

Even later reed hij de donkerblauwe GSA¹ zijn erf af en binnen een paar minuten was hij al ter plaatse.

Het bleek een eenvoudige aanrijding te zijn. Een Morris Minor, die vanuit de Boslaan de Kerkstraat had willen oprijden had geen voorrang verleend aan een Opel Kadett die van rechts kwam. Het was bij wat blikshade gebleven. Bultstra kende de twee bestuurders want zij woonden beide in het dorp. Hij kon ze

¹ GSA = Groepssurveillance Auto

daarom overhalen om de zaak met elkaar in der minne te schikken. Na afhandeling van de noodzakelijke administratie keerde hij weer terug naar huis. Hij liep de huiskamer binnen en liet zich op zijn fauteuil vallen.

“Ik zal je nog een kop koffie inschenken,” zegde zijn vrouw hem toe. Zij stond op en slofte naar de keuken.

Weer ging de telefoon en toen Bultstra opnam kreeg hij weer Sietse de Boer aan de lijn. “Ik heb een melding van overlast door brommerrijders in de Stationsstraat,” zei die.

“Aan de noordkant of de zuidkant?”

“Er worden ook reizigers lastiggevalen,” zei De Boer, “dus ik neem aan de noordzijde.”

“Goed,” zei Bultstra met een zucht, “ik ga al.”

Hij hoorde De Boer lachen. “Ja, sorry, hoor. Maar ja, dan had je maar een vak moeten leren.”

“Ja, dat heb ik vaker gehoord,” mopperde Bultstra en hij belde af.

Bijna tien minuten later draaide hij zijn Volkswagenbusje de Stationsstraat in. Hij zag de groep jongeren meteen. Met hun opgevoerde brommers draaiden zij met veel lawaai rondjes voor het station. Hij zette zijn blauwe zwaailicht aan en liet het busje midden in de groep halt houden. Hij stapte uit en de brommerrijders lieten hun machines tot vlak bij hem tot stilstand komen. Ze draaiden hun gashandels vol open zodat ze zoveel lawaai produceerden dat hij zich niet verstaanbaar kon maken.

Hij wachtte rustig af. Hij kende de jongens, die allemaal zo ongeveer achttien en negentien jaar oud waren. Zij hadden hun middelbare school afgerond, maar zaten verder zonder werk.

Ondanks dat de gaswinning in de directe omgeving van Zuidbroek steeds omvangrijker werd leverde dat maar weinig werk op voor de Groningse beroepsbevolking. De technici die in dienst waren van de Gasunie kwamen voornamelijk uit andere delen van Nederland. De NAM² en Shell, die partners waren bij de gaswinning, zochten de nieuwe werknemers in de Randstad om ze op te leiden in de daar in de buurt staande opleidingscentra. Ook in de agrarische sector was steeds minder werk te vinden omdat de boeren meer en meer gebruikmaakten van moderne machines die arbeidskrachten overbodig maakten. Bultstra had begrip voor hun frustraties en begreep heel goed dat deze jonge honden een uitlaadklep nodig hadden. Desondanks was het wel zijn taak om de orde te handhaven.

Na enige tijd beseften de jongens dat het gebrul van hun brommers, die allemaal van de merken Puch en Tomos waren, weinig uitwerking had op de rustig afwachende wachtmeester. Gaandeweg werd het rustiger.

Nu kon Bultstra ze toespreken. “Zo, jongs, ‘t is mooi wèst. Tied om op hoes tou te goan.”

² NAM = Nederlandse Aardgas/-olie Maatschappij

“Waarom, Bultstra? We zijn nog maar net begonnen.”

“Waarom,” herhaalde Bultstra, “omdat ik het zeg, dat hoor je toch.”

“Maak jij dat uit?” riep Geert Mulder hem toe. Hij was de brutaalste van de groep en Bultstra wist dat hij zich opwierp als hun leider.

“Inderdaad,” zei hij, “dat maak ik uit.”

“En als wij dat nou eens niet doen?” zei Mulder op provocerende toon.

Bultstra haalde zijn schouders op. “Dan negeren jullie dus een ambtelijk gegeven bevel en dat zal dan consequenties voor jullie hebben.”

“Ga je ons dan in je eentje tegenhouden, Bultstra?” schamperde de knaap.

“Nee, hoor,” verzekerde Bultstra hem, “maar als ik assistentie moet inroepen houdt dat wel in dat jullie worden ingerekend, dat jullie dan een alcoholtest moeten doen en dat jullie brommers in beslag worden genomen. Jullie komen dan niet weg zonder met op z’n minst een flinke boete. Ik adviseer jullie dan ook om het niet zover te laten komen.”

Mulder wilde daarop reageren, maar een van zijn kornuiten zei: “Kom, Geert, het is het niet waard en ik heb er eigenlijk ook geen zijn meer in.” Andere jongens lieten blijken dat zij het er ook niet op aan wilde laten komen.

“Je bent een zeikerd, Bultstra!” riep Mulder hem toe. Hij startte zijn brommer en scheurde er vandoor. De anderen volgden zijn voorbeeld. Even later was de rust bij het station weergekeerd.

Ruim tien minuten later parkeerde Bultstra de politiebus weer op zijn oprit. “Ik heb het nu wel gehad voor vanavond,” zei hij tegen zijn vrouw toen hij zijn pantoffels weer aantrok, “is er nog koffie?”

Inderdaad bleef het voor de rest van de avond rustig.

Het was net twaalf uur geweest toen hij en zijn vrouw besloten het bed op te zoeken. Terwijl zij nog snel even de koffiekopjes afwaste trok hij zijn pyjama aan.

Ring! Ring!

Hij slaakte een diepe zucht toen zijn vrouw, die telefoon had opgenomen, riep: “Lammert! Vink veur die aon de liene!”

Hij slofte naar de huiskamer en nam de telefoonhoorn van haar over. “Met Lammert.”

“We hebben een melding van een inbraak,” zei opperwachtmeester Jan Vink die kennelijk Sietse de Boer had afgelost. “Het is in de Jacob Catsstraat nummer vijftien. Er schijnt sprake te zijn van een gewonde.”

Bultstra was meteen klaarwakker. “Een gewonde, zei je?”

“Inderdaad,” beaamde Jan, “de bewoners hebben de indringer betrapt en dat is kennelijk uit de hand gelopen. Vanuit Winschoten is al een ambulance onderweg.”

“Goed, ik ga er meteen naartoe,” zei Bultstra, “ik meld me wanneer ik ter plaatse ben.”

In minder dan tien minuten liet Bultstra zijn busje voor nummer vijftien in de Jacob Catsstraat tot stilstand komen. Er stonden een stuk of tien mensen voor het

huis en hij zag dat de meeste burens waren. Hij stapte uit en liep langs de mensen naar de voordeur. Die stond open. Dat was vreemd, want normaal gesproken werd die vrijwel nooit gebruikt; de achterdeur was doorgaans de meest gebruikte toegang. Bij het naar binnenlopen zag hij dat er braaksporen aan de sponning zaten.

Hij liep door naar de woonkamer. Daar zat een man die hij herkende als Durk Offringa naast een op de grond liggende gestalte. Het was zijn vrouw Ellie. Haar ogen waren gesloten en over haar bleke gezicht liep een bloedspoor.

“Wat is er gebeurd, Offringa?” vroeg Bultstra geschokt.

De man keek hem aan. Nu zag Bultstra dat hij een bloedneus had.

“Hij heeft haar geslagen,” zei de man met gebroken stem, “met een koevoet.”

Bultstra knielde bij de vrouw. Zij was duidelijk bewusteloos, maar hij kon zien dat zij vrij rustig ademde. Ook kon hij een stevig kloppende pols voelen.

“Heb je hem betrapt?” vroeg hij.

Offringa knikte. “Wij kwamen thuis. We waren naar de verjaardag van onze zoon in Hoogezand geweest. De voordeur stond open. Toen zijn we naar binnen gegaan en zagen dat hij de televisie en de platenspeler had gepakt.” Hij wees naar de beide apparaten die op de grond lagen. “Hij schrok denk ik van ons. Hij liet de spullen vallen en pakte zijn koevoet. Eerst sloeg hij mij en toen Ellie tussenbeide wilde komen sloeg hij haar vol op haar hoofd.”

“Wat een toestand,” reageerde Bultstra ontzet.

Op dat moment kwamen de ambulancebroeders de kamer binnen. Zij knielden direct bij Ellie Offringa.

“Is het erg?” vroeg haar man bezorgd terwijl hij haar hand vasthield.

De mannen antwoorden niet direct, wat de spanning bij Durk alleen maar verhoogde. “Komt het goed?” vroeg hij nu op zenuwachtige toon.

“Vooralsnog heeft zij een flinke hersenschudding,” zei de verpleger, “maar voor alle zekerheid brengen wij haar naar het Sint Lucas, voor onderzoek om er zeker van te zijn of er niet meer beschadigd is.” Hij bedoelde het ziekenhuis in Winschoten.

De ongelukkige vrouw werd op een brancard gelegd, daarbij kreunde zij hard. Durk schrok geweldig, maar de broeder zei dat het een goed teken was; zij was aan het bijkomen.

“Ga met haar mee, Offringa,” zei Bultstra tegen hem. “Later kom je op het posthuis om een proces-verbaal te laten opmaken. Nu is zij belangrijker.”

“Ja, maar...,” begon hij.

“Nee, ga maar. Ik zorg ervoor dat het huis goed wordt afgesloten en morgen komt de technische recherche hier voor onderzoek.”

Nadat de ambulance was vertrokken zorgde Bultstra ervoor dat er niets meer werd aangeraakt in het huis. Geassisteerd door een buurman die zijn gereedschap had gepakt sloot hij de voordeur zo goed als mogelijk, want het slot was stuk. Daarna verzegelde hij hem en de achterdeur in afwachting van de

technische recherche. Die zou pas de volgende dag komen. Met Offringa had hij afgesproken dat hij tot zolang bij zijn zoon in Hoogezand zou verblijven.

Hij was bijna thuis toen zijn mobilfoon tot leven kwam. Het was Jan Vink die melding maakte van een burenruzie. Dat was in de Beatrixlaan.

Bultstra wist meteen waar het was en ook waar het om ging, want het was niet de eerste keer dat hij, en ook zijn collega Burger, naar dat adres werd geroepen.

Ook nu trof hij Jan Haanstra voor het huis van zijn zuster. Hij was stomdronken en zich met moeite overeind houdend stond hij schreeuwend op de deur te bonken van het huis waar zijn zuster en haar man woonden.

Het was een ruzie die nu al een jaar duurde. Het ging om de erfenis van hun overleden vader waarvan Jan vond dat die niet eerlijk was verdeeld. Bultstra wist dat die erfenis wel degelijk op de juiste manier was verdeeld tussen Jan en zijn zus Riet. Maar Jan, die een alcoholverslaafde was, kon er maar net zijn schulden mee aflossen. Hij eiste een groter bedrag, waar zijn zus niet op in ging. Eigenlijk was Jan Haanstra een zielig figuur. Door zijn alcoholmisbuik had zijn vrouw hem verlaten en hem daarbij opgezadeld met een behoorlijke alimentatie, hetgeen zijn financiële positie alleen maar had verslechterd. Desondanks weigerde hij alle hulp die hem werd aangeboden om van zijn verslaving af te komen. Hij was daarmee niet alleen zijn zuster tot last, maar ook haar burens klaagden steen en been over de overlast die hij keer op keer in de buurt veroorzaakte.

Toen Bultstra uit zijn busje stapte begon Haanstra net over te geven en hij spuugde zijn maaginhoud in de voortuin van het huis.

Bultstra stapte op hem af. “Kom, Hoanstroa, ‘t is weer mooi wèst.”

“Waor bemuist doe die mit, Bultstra!” lalde de dronken man.

“Met de overlast die jij weer eens maakt.”

“Goa vort!” beet Haanstra hem toe. Hij hikte en moest weer overgeven.

Bultstra hoopte dat zijn maag nu leeg was, want hij moest de man overbrengen naar de dronkenmanscel in het groepsbureau in Scheemda en hij wilde niet dat hij onderweg zijn busje onder zou kotsen. Hij greep hem bij de arm en trok hem naar de politiebuis. Waarschijnlijk omdat hij uitgeput was strompelde de dronkaard gewillig met hem mee. Hij zette hem achter in de Volkswagen-bus en met handboeien zette hij hem vast aan een speciaal daarvoor bestemde stang. Niet alleen om ontsnapping te verhinderen, zo voorkwam hij ook dat Haanstra tijdens de rit kon vallen.

Zijn zus Riet hing uit het raam op de bovenverdieping. “Het spijt ons erg, Bultstra,” riep ze hem toe, “maar zolang hij zich niet laat behandelen kunnen we er niets aan doen.”

“Ik begrijp het,” antwoordde Bultstra, “helaas kan ik ook niets voor hem doen.”

“De burens zijn ook al boos op ons,” zei Riet, “straks moeten we nog verhuizen om hem.”

“Ik hoop dat het niet zover komt, vrouw Burgers. In ieder geval is het nu weer rustig. Een goede nacht nog.”

Hij stapte achter het stuur van zijn busje en reed het dorp uit. Via de Rijksweg zette hij koers naar Scheemda.

Het groepsbureau stond daar aan de overkant van het Winschoterdiep. Bultstra reed over de ophaalbrug en sloeg direct linksaf de parkeerplaats van het bureau op. Hij moest Haanstra eerst wakker maken voordat hij hem het bureau in kon loodsen. Jan Vink, als wachtcommandant, boekte hem in en vervolgens werd hij in de dronkenmanscel geplaatst.

Vink haalde daarna even voor beiden een beker koffie uit de automaat in de kantine. “Ze houden je wel bezig, hè,” zei hij glimlachend tegen Bultstra terwijl hij hem de beker in zijn hand duwde.

“Man, ik heb nog nooit zo’n drukke piketdienst gehad,” verzuchtte Bultstra. Dankbaar nam hij een slok van het zwarte vocht.

“Nou, op dit ogenblik heb ik geen meldingen meer,” zei Vink op bemoedigende toon, “misschien blijft het de rest van de nacht rustig.”

“Ik hoop het,” antwoordde Bultstra, “gelukkig heb ik morgen mijn roostervrije dag, dan kan ik een beetje uitslapen.”

Ze praatten nog wat over wat minder belangrijke dingen. Toen was Bultstra’s koffiebeker leeg. “Nou, ‘k goa moar weer,” kondigde hij aan.

“Rij voorzichtig en ik hoop dat je voor de rest van de nacht kunt blijven slapen,” zei Vink als afscheid.

Bultstra stapte weer in zijn busje en reed over de brug over het Winschoterdiep. Het was inmiddels half drie. Ik ben nu toch bezig, dacht hij bij zichzelf, ik kan net zo goed even door het buitengebied rijden.

Zo gezegd reed hij eerst door het dorp en koos vervolgens de Scheemderweg die vanaf Scheemda langs akkers en weilanden naar Noordbroek voerde. Vandaar zou hij dan naar Zuidbroek gaan, was zijn plan.

De weg was op dit tijdstip van de nacht natuurlijk geheel verlaten. Zo kwam hij langs de plek waar een paar jaar eerder het lijk van Alida Sanders was gevonden. Dat lag nog vers in zijn geheugen omdat hij en zijn collega Piet Burgers na de melding als eersten waren gearriveerd. Zij was met haar motor verongelukt, zo leek het, maar uit nader onderzoek bleek dat zij was vermoord!

Hij reed verder en tuurde door zijn voorruit. Zijn ogen werden plotseling groot. Daar was iets. Hij keek nog eens goed. Hij zag iets wits. Verhip, dacht hij, daar ligt iets! Een lichaam! Hij trapte op de rem en parkeerde bus ernaast. Voor de veiligheid zette hij zijn blauwe zwaailicht aan voordat hij uitstapte.

Hij knielde naast het lichaam. Het was een vrouw, zag hij, en zij was dood!

Hij kwam overeind en keek in het rond. Er lag een fiets in de berm. Zij moet zijn aangereden, beseftte hij.

Hij liep terug naar zijn bus en pakte de microfoon van de mobilfoon. Hij kreeg Jan Vink aan de lijn.

Hoofdstuk 2

De woensdagochtend begon in de researchkamer van het districts bureau, zoals gebruikelijk, met de ochtendbriefing.

Adjutant Wielenga stond voor het whiteboard. “Er heeft gisteravond een inbraak met geweld plaatsgevonden in Zuidbroek,” vertelde hij de rechercheurs. “De bewoners kwamen laat thuis en hebben de inbreker overlopen waarna hij op ze in heeft geslagen, mogelijk met een koevoet. Een van hen, de vrouw, werd zodanig gewond dat zij naar het ziekenhuis is gebracht. De TR is er al naartoe. Stanley en Menno, gaan jullie er ook maar heen.”

Verder werd er nog gesproken over een autodiefstal waarmee wachtmeester De Jonge was belast. Hij had nog geen resultaten te melden.

Nadat de bijeenkomst was beëindigd trokken Stanley Wijntak en Menno Veenstra hun jassen aan om gevolg te geven aan de opdracht van hun chef.

Een halfuur later parkeerde Wijntak de researchwagen voor de woning met huisnummer vijftien in de Jacob Catsstraat. Op de oprit van het erf stond een donkerblauwe Ford Transitbusje; de mannen van de technische recherche waren al druk bezig.

Het was een mooie zonnige lentedag en toen rechercheurs uitstapten merkten ze dat de temperatuur al behoorlijk begon op te lopen. Ze liepen door de voortuin naar de toegangsdeur die openstond. De sponning was duidelijk beschadigd en zowel de deur als de deurpost zaten onder het witte poeder die bedoeld was om vingerafdrukken te detecteren.

Ze liepen het huis binnen en troffen daar de collega's van de TR.

“Al iets bijzonders gevonden, Teun?” vroeg Veenstra.

De leider van het team schudde zijn hoofd. “Helaas, het moet een prof zijn geweest, hij had in ieder geval handschoenen aan.”

“Waar kunnen wij de bewoner vinden?” vroeg Wijntak.

“Hij was hier een kwartier geleden,” antwoordde Teun, “maar hij mocht nog niet binnenkomen. Volgens mij is hij nu naar het posthuis gegaan om een pvb op te laten maken.”

“Dank je, Teun, wij zullen jullie niet langer storen.”

Dus parkeerde Wijntak de dienstauto vijf minuten later in de Kerkstraat bijna voor het posthuis. Bijna, want behalve de GSA stond er nog een politieauto. Ze stapten uit en liepen het huis binnen waarin het posthuis was gevestigd.

Zoals bij bijna alle posthuizen was het een vrij kleine kamer die weinig ruimte overhield voor bezoekers. Er waren al vier mensen zodat het er meteen bomvol was. De wachtmeesters Piet Burger en Lammert Bultstra waren beide aanwezig. Durk Offringa zat voor het bureau tegenover Bultstra die op een typemachine het verhaal van Offringa vastlegde in een proces-verbaal.

Tot verbazing van de beide rechercheurs was er nog een man in uniform aanwezig, zij hem herkende als Ed Schuringa, de commandant van de districts-verkeersdienst.

“Ook goedemorgen, kapitein,” begroetten zij de officier. “Wij hadden u hier niet verwacht,” voegde Wijntak eraan toe.

Schuringa glimlachte flauw. “Het was ook niet de bedoeling dat ik hier zou zijn, jongens, maar ik ben nu wel blij dat de recherche er is.”

De beide rechercheurs waren nog verbaasder. “Waarom heeft de verkeersdienst belangstelling voor die inbraak?” vroeg Veenstra.

Weer glimlachte Schuringa. “Helemaal niet, Menno.” Zij kenden elkaar nog vanuit de tijd dat Ed Schuringa zelf nog wachtmeester was. “Er is vannacht een vrouw aangereden op de Scheemderweg. Zij was op de fiets en heeft het niet overleefd.”

Veenstra fronste zijn wenkbrauwen. “Dat brengt bij mij een déjà vu naar boven.”

Schuringa knikte. “Het is inderdaad bijna op dezelfde plaats gebeurd als waar Alida Sanders is gevonden. Het is duidelijk dat zij door een auto werd aangereden en dat de bestuurder is doorgereden zonder zich om het slachtoffer te bekommeren.”

“Ja, ja,” mengde Wijntak zich in het gesprek, “maar u hebt uw bedenkingen.”

“Laten we even naar buiten gaan,” stelde Schuringa voor met een hoofdknik naar Offringa, “dan kunnen we even vertrouwelijk praten.”

In de warme zon voor het posthuis maakte Schuringa even van de gelegenheid gebruik om een sigaret op te steken. “Zij is vannacht toevallig gevonden door wachtmeester Bultstra,” zei hij toen. “Die kwam terug van het groepsbureau waar hij een arrestant had afgeleverd. Hij had besloten om op de terugweg naar Zuidbroek via de Scheemderweg te rijden.”

“Tjonge, dat is ook toevallig,” vond Wijntak.

Schuringa glimlachte. “Hij had al een drukke avond en nacht achter de rug en hij had besloten om er een rustige rit van te maken.”

“Dat is dan niet gelukt,” begreep Wijntak.

“Inderdaad,” vervolgde Schuringa, “hij heeft natuurlijk meteen assistentie ingeroepen en zodoende werden wij erbij gehaald.”

“Weten we wie het is?” vroeg Veenstra.

“Ja, een van de wachtmeesters van Scheemda heeft haar geïdentificeerd. Het betreft Mien Wester, oud eenenveertig jaar en wonende in Scheemda.”

“Mien Wester?” reageerde Veenstra verbaasd. “Die ken ik. Zij woont inderdaad in Scheemda, net als ik. Zij is een zangeres, zij schrijft en zingt liedjes in de Groningse taal. Zij heeft al een stuk of vijf platen uitgebracht.”

“Dat klopt,” beaamde Schuringa, “dat heeft die collega van Scheemda ook vastgesteld, maar ook dat zij een activiste is.”

“Inderdaad,” bevestigde Veenstra, “zij is lid van een protestgroep die tegen de gaswinning is.”

“Dat heb ik ook begrepen,” zei Schuringa, “en dat in gedachte hebbende en gezien de omstandigheden waaronder zij gevonden is zet ik wat vraagtekens bij het ongeval. Jij bent een dorpsgenoot, wat weet je nog meer van haar?”

“Zij woont in de Esbörgstraat, in een vrijstaand woninkje,” vertelde Veenstra.

“Ik heb begrepen dat zij vrijgezel is,” gaf Schuringa aan, “heeft zij nog meer familie?”

“Ik weet dat zij een vriend heeft, hij heet Sander Molenaar, maar ze wonen niet samen, hij woont in de Poststraat.”

“Heeft hij een auto?”

“Ja, een Volkswagen ‘Kever’.”

“Weet jij iets meer over hun relatie?”

Veenstra schudde zijn hoofd. “Ik kom natuurlijk niet bij hen over de vloer, maar op het eerste gezicht gaan zij goed met elkaar om.”

“En hoe zit het met die actiegroep?”

“Daar heb ik geen flauw idee van,” gaf Veenstra aan.

“U denkt aan opzet,” concludeerde Wijntak.

Schuringa haalde zijn schouders op. “Ik weet dat het er soms hard aan toe gaat tussen de actiegroepen en de Gasunie. Vorige week was er nog een demonstratie bij het hoofdkantoor in Stad. De ME van de gemeentepolitie heeft maar net kunnen voorkomen dat het uit de hand liep. Ik hou daarom alle mogelijkheden open.”

“Ik heb dat ook gehoord,” gaf Veenstra aan, “maar of dat een motief voor een moord kan zijn vind ik nogal vergezocht.”

“Oh, ik ook, hoor,” haastte Schuringa te zeggen, “maar ik wil het zeker weten, daarom zou ik blij zijn wanneer de recherche het verder gaat onderzoeken, ook al is het alleen om het uit te sluiten.”

“Wij moeten dat met onze commandant kortsluiten,” gaf Veenstra aan.

“Dat begrijp ik,” was Schuringa het met hem eens, “ik neem natuurlijk ook contact op met kapitein Van der Brom, maar ik zal het toch op prijs stellen wanneer jullie ter plaatse even een kijkje gaan nemen.”

Veenstra keek Wijntak even aan. Die knikte en zei vervolgens: “Dat is goed, chef, maar eerst gaan wij doen waarvoor wij zijn gekomen, namelijk de inbraak in de Jacob Catsstraat.”

“Natuurlijk, dat is ook belangrijk,” was Schuringa het met hem eens.

Ze gingen het posthuis weer binnen. Zo te zien was Bultstra klaar met het proces-verbaal want hij zat de inhoud aan Offringa voor te lezen. “Klopt het?” vroeg hij vervolgens.

Offringa knikte bevestigend.

“Goed, onderteken het dan even hier.” Bultstra wees hem de plek onder op het papier en overhandigde hem zijn ballpoint waarop Offringa zijn handtekening zette.

“Goed, meneer Offringa,” nam Wijntak het over, “ik ben rechercheur Wijntak en dit is mijn collega rechercheur Veenstra. U hebt natuurlijk alles al aan collega Bultstra verteld, maar toch willen wij u even spreken. Om te beginnen, hoe gaat het met uw vrouw?”

“Naar omstandigheden, meneer Wijntak. Zij heeft een zware hersenschudding en in het ziekenhuis onderzoeken ze nog of haar schedel niet ernstig is beschadigd. Verder houden zij haar in de gaten om er zeker van te zijn dat er niet nog meer beschadigingen in haar hersens zijn.”

“Dat is nogal wat, meneer Offringa. Maar u bent ook door die inbreker aangevallen, heb ik begrepen.”

“Dat klopt, ik heb een gebroken neus opgelopen.”

Nu zagen de beide rechercheurs dat de man in iedere neusgat een prop watten had.

“U hoeft niet in het ziekenhuis te blijven?” vroeg Veenstra.

“Nee, ik heb vannacht in Hoogezand bij onze zoon geslapen. Hij heeft mij meteen opgehaald toen ik hem heb opgebeld. Hij was erg bezorgd, hij zit ook bij de politie, begrijpt u?”

Wijntak knikte. “Inderdaad, wij kennen hem, inspecteur Meindert Offringa. Hij is chef van de Hoogezandse recherche.”

“Dat klopt,” bevestigde Offringa met een flauwe glimlach.

“Heeft de vader nog wat gezegd?” vroeg Veenstra.

“Hij riep dat hij ons dood zou slaan,” verklaarde Offringa. “Het leek mij dat hij behoorlijk in paniek was, hij was nogal opgefokt.”

“Kwam zijn stem u bekend voor?”

Offringa schudde zijn hoofd. “Zijn stem klonk erg hoog en ijl, hij gilte bijna, daarom denk ik dat hij in paniek was.”

“Was het wel een man?”

“Absoluut, dat weet ik zeker, want hij had een ongeschoren gezicht.”

“Had u hem al eens eerder gezien? Kwam hij u bekend voor?”

“Nee, hij was een volslagen onbekende voor ons.

“Weet u ook hoe hij is gevlucht?” vroeg Wijntak.

Offringa schudde weer zijn hoofd. “Helaas, ik heb mij meteen om mijn vrouw bekommerd. Ik was toen ook wel in paniek, begrijpt u?”

“Dat begrijpen wij heel goed,” gaf Wijntak aan. “Het is ook behoorlijk traumatisch wat u en uw vrouw is overkomen. Bent u verzekerd?”

“Gelukkig wel. Vanmiddag komt de verzekeringsagent langs.”

“Nog een laatste vraag, meneer Offringa. Heeft u enig idee waarom de inbreker juist uw huis had uitgezocht?”

Offringa haalde zijn schouders op. “Ik zou het niet weten, misschien omdat hij in de gaten had dat er niemand thuis was.”

“Dat zou kunnen,” beaamde Wijntak. “Goed, wij zullen u niet langer ophouden. Voor nu wensen wij uw vrouw en u beterschap en als er nieuws is nemen wij weer contact met u op.”

Nadat Offringa het posthuis had verlaten wendden Veenstra en Wijntak zich tot Bultstra. “Ze hadden jou de afgelopen nacht wel te pakken, nietwaar?”

Bultstra glimlachte flauw. “Dat kun je wel stellen, ja. Het begon gisteravond al, eerst een aanrijding, toen een stel bromnozems, daarna die inbraak en tenslotte